

Lucia Mureșan și Florin Stroe

Teatrul „Nottara”

STANA

**dramatizare de N. Pîrvu
și D. St. Petruțiu
după I. Agârbiceanu**

Originala versiune regizorală a lui Ion Olteanu, concretizată în sobrietatea jocului, folosirea unor procedee și mijloace scenice de un rafinat gust, au făcut din spectacol — fără a altera trama originală — un act artistic de viguroasă revitalizare scenică. Desfă-

șurarea dramatică simplă, dar cu atât mai puternic tensionată, folosirea elementelor de teatru antic, costumele — esențializate — dau valoare universală mesajului piesei, impunând meditației spectatorului tema războiului și urmărilor sale asupra vieții oamenilor în toate articulațiile vitale, sociale, personale, materiale și morale.

Drama colectivității umane este firesc afirmată în destine tragice puternic individualizate: a lui Andrei pe care războiul îl face inapt pentru viață, moartea fizică împlinind, de fapt, moartea sa socială; al Stanei pe care războiul o mutilează psihic pînă la incapacitatea de a mai supraviețui înțelegerii greșelilor sale; a lui Ionică zdrobit de furtuna ce bîntuie viața alor săi.

Meritorie se dovedește a fi evidențierea elementului național local, caracterizat în limbaj, costum, mișcare și poetice elemente de folclor. Foarte în atmosfera viziunii regizorale costumele (Maria Bortnovski) a căror cusătură pe față dă dominanță verticală staturilor, sobrietatea lor fiind întreruptă doar de costumul Stanei — costum de la care începe, de fapt, portretul Stanei. Personajele se mișcă în decorul (arh. Teodora Dinulescu) simplu pînă la austeritate în care doar verticala frînghiilor dă volum planului scenic. Atmosfera e întregită de tonurile grave ale muzicii ce aparține lui Mihai Moldovan.

Jocul actorilor de o simplitate clasică — au dat mesajului un conținut încărcat de semnificații multiple, grave. Interpretat de George Buznea, cu sobrietate, Andrei înclinat spre meditație și înțelegere superioară a vieții reprezintă dramatismul ființei sfîșiate de întrebări; datele caracterologice ale Stanei, multiple și contradictorii, au pus-o pe talentata actriță Lucia Mureșan în fața unui rol foarte dificil, de aceea, cu atât mai notabilă reușita actricească prin autenticitatea trăirilor; întruchipare a purității încă nealterate de vicisitudinile vieții, Ionică, aduce în interpretarea plină de prospețime duioasă, așa spune, a Ioanei Manolescu, o notă de poezie în încețșarea tragică de destine; în rolul hunicii, Eugenia Bosinceanu, aduce în prim-plan, prin jocul nuanțat, legile nescrise ale vieții satului, a căror apărătoare strașnică se instituie; pe o partitură redusă verbal, într-o apariție episodică, se remarcă personajul Măriuța în interpretarea actriței Victoria Dobre, a cărei compoziție e notabilă mai ales prin plastica vizuală. Pe aceeași linie a sobrietății spectacolului se înscriu partiturile Rodicăi Sanda Tuțuianu „gura satului” și Corifeului Ion Popa (handicapat însă de o voce cu timbru puțin adecvat rolului); în „Filăru” a apărut Florin Stroe. Celelalte personaje se rețin prin participarea unitară, mișcarea apărînd ca o oficiere sacerdotală, gravă în replică și vestimentație.

I. T.